

Justitsminister *Thestrups* svar (19. juni 1970):

Efter retsplejelovens § 1001, stk. 2, kan udsættelse med straffuldbyrdelse meddeles, når en umiddelbar udståelse af straffen ville medføre uforholdsmæssige, uden for straffens øjemed liggende følger for den pågældendes velfærd eller væsentlige ulemper for det offentlige. Denne bestemmelse er gentaget i de administrative bestemmelser, hvorved justitsministeriet i 1961 bemyndigede politiet til at afgøre sager om udsættelse, når der alene er spørgsmål om udsættelse i et tidsrum, der ikke overstiger 6 måneder.

Landsrettens ankedom i den omtalte sag vedrørende Frode L. Hansen blev afsagt i september 1969, hvorefter der verserede sag om tilladelse til indbringelse af sagen for højesteret. Ansøgning om denne bevilling blev afslået den 31. oktober 1969. Umiddelbart derefter imødekom politiet en ansøgning om udsættelse af straffuldbyrdelsen. Denne afgørelse var begrundet i, at iværksættelse af straffuldbyrdelsen på daværende tidspunkt ville have givet anledning til ekstraordinære vanskeligheder på grund af Frode L. Hansens overtagelse af en erhvervsvirksomhed.

Det følger af formuleringen af retsplejelovens § 1001, at afgørelser om udsættelse i væsentlig grad må bero på et skøn. Jeg har indhentet en udtalelse om sagen fra politidirektøren i København, der har begrundet sin afgørelse og herunder henvist til, at afgørelsen ikke afviger fra sædvanlig praksis. Efter politidirektørens erklæring og efter i øvrigt at have gjort mig bekendt med sagens omstændigheder finder jeg ikke grundlag for at kritisere den afgørelse, der er truffet af politiet.

Inden udløbet af fristen for den omtalte udsættelse indgav Frode L. Hansen ansøgning om benådning for frihedsstraffen, subsidiært yderligere udsættelse. Frode L. Hansen kunne efter retsplejelovens § 1001, stk. 3, herefter ikke indsættes til afsoning, før benådningssagen var afgjort. Efter indhentet udtalelse fra politiet har justitsministeriet som bekendt afslået benådning, og afsoningen iværksættes nu.

Sideløbende med de omtalte spørgsmål har der verseret sag om en ansøgning til politiet vedrørende afdragsvis betaling af

bøden. Behandlingen af dette spørgsmål har taget længere tid end sædvanligt. Grunden hertil har været vanskeligheder med hensyn til tilvejebringelse af de relevante økonomiske oplysninger. Det er nu oplyst, at politiets indstilling til justitsministeriet vil foreligge i løbet af få dage, og ministeriet vil da træffe sin afgørelse umiddelbart efter.

Jeg vil gerne tilføje, at justitsministeriet lægger vægt på en hurtig behandling af sager om benådning og udsættelse af straffuldbyrdelse, og at denne opfattelse understreges i det cirkulære om behandling af sådanne sager, som for tiden er under forberedelse i justitsministeriet, og som bliver udsendt i løbet af kort tid. I forbindelse med dette cirkulære overvejes endvidere, hvorvidt det er muligt at formulere nærmere retningslinjer for meddelelse af udsættelse af straffuldbyrdelse.

Af *Valbak* til socialministeren (12. juni 1970):

„Agter ministeren at forhøje det beløb, der ydes til underhold m. v. for personer under revalidering?“

Begrundelse.

I henhold til cirkulære af 22. maj 1967 udgør beløbet til underhold og beklædning for revaliderer, der ikke oppebærer arbejds løn under revalideringen, folkepensionens grundbeløb.

Efter de senere års forhøjelse af dagpenge i tilfælde af arbejdsløshed og sygdom er der bl. a. fra revalideringsfaglig side offentligt fremsat kritik af, at revalideringsydelsen ikke er blevet tilsvarende forhøjet.

Det fremhæves, at det økonomiske incitament til at underkaste sig revalideringen — som flere steder i cirkulæret fremhæves som noget værdifuldt — i mange tilfælde er gået tabt.

Jeg er opmærksom på, at en ændring af satserne ikke kræver lovændring.

Socialminister *Nathalie Linds* svar (23. juni 1970):

I efteråret 1969 blev der af direktoratet for revalidering og forsorg nedsat en arbejdsgruppe, der skulle overveje spørgsmålet om en regulering af satserne for ydelse af underholdshjælp i henhold til